

— Πάμε! πάμε, Κίμωνα! ἐφώναζον οἱ ἔθελονταί... .

Ὁ Κίμων στρεφόμενος ἐπιμόνως πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν, μὲ τὰ βλέμματα ἀτενῆ, τοὺς μικτῆρας διηνοιγμένους, βιαίως ἀναπνέων, ὠχρός, διὰ σπασμωδικῶν κινήσεων ἐξηκολούθει πυροβολῶν, καὶ μόνον ἀπέσπα ἀπ' αὐτῶν τὰ βλέμματα ἐν ἀτενίῃ τὴν Τασοῦλαν ἐπαναλαμβάνων ὡς ἀλλοφρονῶν:

— Ἔλα, ἔλα μαζί μου!

— Ὅχι! ὅχι! ἀπήντησε καὶ πάλιν ἡ νεᾶνις, κινουσα ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν... . Φύγε, φύγε σύ... .

— Ἔλα, Κίμωνα!

Ἐβόησαν καὶ πάλιν οἱ σύντροφοί του.

— Τώρα, τώρα· ἄλλη μιὰ τουφεκιά... Ἐμπρὸς σεῖς ἀπ' αὐτοῦ, κάτω.

— Πήγαινε, φύγε καὶ σύ, ἐπανελάμβανεν ἔνδακρος μὲ φωνὴν ἰκετιδα ἡ Τασοῦλα, πλησιασασα ἐτι μᾶλλον πρὸς αὐτὸν καὶ σχεδὸν ἀπτομένην τοῦ βραχίονος του... .

— Γατὶ θέλεις νὰ φύγω; τί σὲ μέλει ἐσένα ἀφοῦ δὲν θές νὰ ἔλθῃς μαζί μου;

— Γὰ τὸ Θεό, Κίμωνα! ἔλα, ἄς τὴν ἐκράυαζον οἱ ἔθειλονταί.

Ἡ χωρική ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ὀδύνης ἐπέθηκε καὶ τὰς δύο χεῖράς της ἐπὶ τὸ στήθος του καὶ κλαίουσα ἐπανελάβεν:

— Ἄσε με, ἄσε με· μένα! φύγε σύ, Κίμωνά μου... .

Ὁ Κίμων ἀνεσκίρτησε βιαίως· ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν τὸν ἀπεκάλει διὰ τοῦ ὀνόματός του καὶ τὸν ἀπεκάλει *Κίμωνά της*.

— Πές το, Τασοῦλα, πές το πάλι τ' ὄνομά μου... .

Παράφορος αὐτὴ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν του κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της εἰς τοὺς κόλπους του.

— Μὲ πονεῖς, Τασοῦλα;

— Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ!

Καὶ ὡς εἰ ὅλη ἡ ψυχὴ της νὰ ἐξεχύθη εἰς τὰς τρεῖς αὐτὰς λέξεις, ὠχρά, ἐγκαταλελειμμένη ἐπὶ τὸ στήθος του, ἐφάνετο λιποθυμοῦσα.

Διὰ τῆς δεξιᾶς του χειρὸς αὐτός, τρέμων, παράφορος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν της καὶ τὰ χεῖλη των ἠνώθησαν εἰς ἓν μακρὸν περιπαθὲς φίλημα. Ἀπέμειναν ἐνηγκαλισμένοι· ὁ Κίμων διὰ τοῦ δεξιοῦ του βραχίονος περιέβαλλε τὴν κεφαλὴν της σφιγκτά, ἐνῶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, συσπλεγμένης σπασμωδικῶς ὑπὸ τοῦ πόνου τῆς πληγῆς ἐκράτει πάντοτε τὸ ὄπλον του.

Τρεῖς ἐκ τῶν ἔθειλοντῶν ἐπλησίασαν τρέχοντες τοὺς ἐραστὰς καὶ ἀρπάζοντες τὸν Κίμωνα τὸν ἔσυραν πρὸς ἑαυτοὺς ἀποτόμως.

— Ἔλα! ἄφησε τὰ παιδιᾶστικά! ἐχάθηκα με!

Καὶ ἄκοντα, σκοτοδινηῶντα, κλονούμενον τὸν ἀπῆγαγον, μηχανικῶς τρέχοντα διὰ τῆς κατωφε-

ρείας χωρὶς πλέον νὰ αἰσθάνεται, χωρὶς νὰ ἐννοῆ τίποτε.

Οἱ ὀλίγοι Ἕλληνες εἶχον ἐκφύγει, εἶχον σωθῆ. Οἱ Τούρκοι τραπέντες, ματαίως, εἰς δίωξιν αὐτῶν, εἶχον ἐγκαταλείψει τὸ μετὰ τοσούτου αἵματος διαφιλονεικηθὲν ὀροπέδιον ἢ σιγῆ ἤδη ἐβασίλευεν ἐπ' αὐτό· δύο ἢ τρεῖς πληγωμένοι, κατακείμενοι ὀπισθεν πετρῶν, συνείχον τὰς οἰμωγὰς τῶν ὅπως μὴ προκαλέσωσι τὴν προσοχὴν τῶν ἐχθρῶν.

Ἐπὶ μεγάλου λίθου, κατακειμένη ὡς ἄπνουν σῶμα ἡ Τασοῦλα, κρατοῦσα τὴν κεφαλὴν της μὲ τὰς χεῖρας βυθισμένας ἐντὸς τῆς πλουσίας της κόμης, ἀτακτοῦ καὶ λυτῆς, σιωπηλὴ ἔκλαιεν, ἀπληπισμένη καὶ ἔρημος ὡς ἡ δύστηνος πατρίς τις, ἣν οἱ ἔθειλονταί δεκατισμένοι καὶ αἱματοφόροι εἶχον ἐγκαταλείψει ὑπὸ τὴν δουλείαν πάλιν καὶ τὴν συμφορὰν.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει καλύπτουσα μὲ τὸν μακρὸν της πέπλον τὴν ὄρρατισμένην γῆν, ἡ ὁποία εἶχεν ἐλπίσει εἰς τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν τάλαιναν κόρην, ἡ ὁποία μὲ τὸν θάνατον ἐν τῇ ψυχῇ εἶχεν ἴδει διὰ παντός ἐκλείποντα τὸν μόνον της ἔρωτα, τὴν ἀγάπην της ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε πιστεύσει μὴ τολμῶσα καὶ νὰ ἐλπίση... .

A. Γ. H.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Προχθὲς ἔρχεται καὶ μ' εὐρίσκει ὁ φίλος μου Κλαράς, περιλύτως δὲ κινῶν τὴν κεφαλὴν του, ὡς νὰ τῷ ἐπῆλθε δυστύχημά τι, μού εἶπεν ἀναστεναζών:

— Εἶδές τα πάλι, εἶδές τα!

— Τί τρέχει; εἶπα μὲ ἀνησυχίαν, τί συνέβη;...

— Ταῖς ἀκακίαις τῆς ὁδοῦ Σταδίου, πού ταῖς ἔβαλαν μέσα σὲ σιδερένια κάγκελα... .

— Αἱ; ...

— Ἄρχισαν νὰ ταῖς σπάνουν!

Διὰ νὰ ἐννοήσητε μὲ ποῖον τόνον εἶπε τὰς λέξεις ταύτας ὁ φίλος μου Κλαράς, πρέπει νὰ τὸν γνωρίζετε. Δαμβάνω λοιπὸν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς τὸν συστήσω εἰς γέρον ἠμῆλικός μου, σχεδὸν τὸν συστήσω εἰς ἔως ἐξήντα ἐτῶν, μὲ φανορίταις καὶ ὑψηλὸν πῖλον. Ἐμείνουν εἴκοσι περίπου ἔτη εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἐμπερευόμενος βαμβακερὰ καὶ μελετῶν τὸν εὐρωπαϊκὸν βίον ὡς πρακτικὸς ἄνθρωπος. Ἐνόσω ἔχει τὸ στόμα του κλειστὸν τὸν ἐκλαμβάνετε ὡς Εὐρωπικίον, ἀλλ' ἄμα τὸ ἀνοίξῃ γίνεται ἀμέσως Χίος. Τί τρομερὸν πρᾶγμα εἶνε αὐτὴ ἡ χιακὴ προφορά! Ὁ καθαρὸς Χίος δυνατὸν νὰ ζῆσῃ εἴκοσι, τριακόντα ἔτη εἰς τὴν Εὐρώπην... εἰς

τὴν Ἀσίαν, τὴν Ἀφρικὴν, τὴν Ἀμερικὴν ἢ τὴν Ὠκεανίαν, δυνατὸν νὰ λησμονήσῃ σχεδὸν τὴν γλῶσσάν του, ἀλλὰ τὴν προφορὰν του, δὲν τὴν λησμονεῖ· πίπτουν οἱ ὀδόντες του, πίπτει ἡ κόμη του· ἀλλ' ἡ προφορὰ μένει. Ὁ φίλος μου Κλαρᾶς εἶνε πρὸς τοὺς καὶ ἄνθρωπος μὲ μεγάλην καλαισθησίαν. Ἰδίως δ' ἐπῆρε κατακάρδα τὸ ζήτημα τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν Ἀθηνῶν. Τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος τὴν θέλει ὡραίαν « διὰ νὰ μὴν ἔρχωνται καὶ τὴν βλέπουν οἱ φράγχοι καὶ μᾶς ὑβρίζουν ὡς βαρβάρους ». Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο μετεβλήθη εἰς πάθος, καὶ μονομανίαν. Μερικινὰ περὶ τῶν Ἀθηνῶν ὡς νὰ ἦσαν κτῆμά του. Τὰς εἰδήσεις τὰς ὁποίας δημοσιεύουν ἐφημερίδες τινὲς περὶ καθαριότητος τῆς πόλεως τὰς στέλλει αὐτός. Ὅταν γείνη τι πρὸς ἐξωραΐσιν τῆς πόλεως, σὰς πλησιάζει, μειδιῶν, τρίβων τὰς χεῖρας ἐξ εὐφροσύνης· τὸ ἐννοεῖτε δίχως νὰ σὰς τὸ εἰπῇ.

Φαντάζεσθε λοιπὸν μὲ ποῖον ἀληθῆ πόνον μοὶ εἶπεν ὅτι ἤρχισαν νὰ θραύουν τὰ δενδρύλλια τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιγῆς, ἐξηκολούθησε·

— Τί τὰ θέλεις φίλε μου, εἴμεθα βάρβαροι ἀκόμη ὅταν μᾶς τὸ λέγουν οἱ ξένοι, θυμόνομεν, καὶ ἡ ἀξιοπρέπειά μας ἀπαιτεῖ νὰ θυμόνομεν, ἀλλὰ μεταξὺ μας πρέπει νὰ τὸ ὁμολογῶμεν· ὁ λαὸς μας εἶνε πολὺ ὀπίσω· δὲν ἔχει ἀνατροφὴν, ἀλλὰ δὲν παταίει αὐτός· κανεὶς δὲν ἐφρόντισε δι' αὐτόν· τὸν ἄφησαν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, τὸν ἐγκατέλειψαν μὲ τὰ ἐνστικτὰ του.

— Ἐν μέρει ἔχεις δίκαιον, φίλε μου Κλαρᾶ, δὲν τὸ ἀρνούμαι, ἀλλ' εἶσαι ὑπερβολικός.

— Ὑπερβολικός! Ὅλο αὐτὸ μοῦ κοπανᾶς, ὑπερβολικός! Δὲν μοῦ λέγεις, σὲ παρκαλῶ, τί ἔγεινε τὸ ἄγαλμα τοῦ γάλλου γλύπτου Δαβίδ, τὸ ἀριστοῦργημα ἐκεῖνο ποῦ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ Μάρκου Βότσαρη; τὰ παληκάρια μας τὸ ἔβαλαν σημάδι, καὶ τὸ ἀκρωτηρίαζαν μὲ γέλια, καὶ ὅταν ἐπῆγεν ὁ γέρον γλύπτης εἰς τὸ Μεσολόγγι, ἐξόριστος, καὶ τὸ εἶδεν, ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰς χεῖράς του καὶ ἔκλαυσε καὶ εἶπε τῆς κόρης του « Γρήγορα, γρήγορα, νὰ φύγωμε ἀπ' ἐδῶ! »

— Δὲν συλλογίζεσαι καὶ τὴν ἐποχὴν; οἱ Ἕλληνες τοὺς χρόνους ἐκεῖνους ὡς μόνον τῶν ἀνατροφῆν ἐλάμβανον νὰ πολεμοῦν καὶ ν' ἀποθνήσκουν διὰ τὴν πατρίδα· πότε ἤθελες νὰ μάθουν νὰ ἐκτιμῶν καλλιτεχνικὰ ἔργα;...

Ὁ φίλος μου Κλαρᾶς ἐξέβαλε τὴν ταμπακέραν του καὶ ἐστόμυπωσεν τοὺς ρῶθονάς του ἐπανειλημμένως διὰ ταμβάκου, τοῦτο δὲ ἦτο σημεῖον ὅτι ἦτο πολὺ τεταραγμένος.

— Ἄ! ἔτσι; ἐγὼ θαρρῶ πῶς τοὺς ἔφθανε νὰ φανοῦν γενναῖα ἔς τοὺς Τούρκους, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ δείξουν τὴν παληκαριά τους ἔς τὸ

μαρμάρينو κορίτσι· ἀλλ' ἄς εἶνε· αὐτοὺς ἄς τοὺς συγχαρῆσωμεν μὰ τί θὰ μοῦ εἰπῆς διὰ τὰ μνημεῖα τοῦ Λενορμᾶν καὶ τοῦ Μύλλερου, κοντὰ εἰς τὸν Κολωνόν, ποῦ τᾶχουν σπάση, ἀκρωτηρίαση, καταστροφή; εἴμπορεῖς νὰ μοῦ φέρῃς καμμίαν γενναϊότητα πάλιν διὰ νὰ μοῦ δικαιολογήσῃς αὐτὴν τὴν σκληρότητα, τὴν ἀπανθρωπίαν; Τώρα, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ἔγεινεν αὐτὴ ἡ βεβήλωσις. Ὑπερβολικός! εἶπέ καὶ πάλιν ὅτι εἶμαι ὑπερβολικός!

— Ἀκουσέ με, φίλε μου Κλαρᾶ, τῶ εἶπον, ἡ ἀνάπτυξις τοῦ λαοῦ μας βεβαίως δὲν εἶνε μεγάλη· δὲν εἴξευρε ποῖος ἦτο οὔτε ὁ Λενορμᾶν οὔτε ὁ Μύλλερος κατέστρεψε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἴξευρε τί ἦτο· εἶπέ τον ἀμαθῆ, ὄχι ὁμως βάρβαρον.

— Ὠραῖον ἐπιχείρημα! τότε λοιπὸν διότι δὲν εἴξευρε τί εἶνε ὁ Παρθενὼν ἄς ὑπάγῃ νὰ τὸν κρημνίσῃ διὰ νὰ κάμῃ ἀσθέστη ὡραία δικαιολογία! πρέπει ν' ἀθωωθῇ ὁ κατηγορούμενος ὡς ἀκαταλόγιστος· ἀλλ' ἐγὼ θὰ σοῦ φέρω ἄλλα παραδείγματα· ὅταν ἐμβαίη εἰς μίαν ἄμαξαν τοῦ σιδηροδρόμου, τί κάμνει ὁ πελάτης σου, ὁ λαός, διὰ τὸν ὁποῖον σήμερα ἐγὼ ὀμιλῶ ὡς εἰσαγγελεύς καὶ σὺ ὡς συνήγορος; καταστρέφει ἢ θραύει τὴν ὕαλον τοῦ παραθύρου· ξεσχίζει διὰ τῆς μαχαίρας του τὸ ἀνακλιντρον· ὅταν πηγαίη περιπάτον τί κάμνει; καταστρέφει τὰ ἐδώλια τῶν δενδρστοιχιῶν· νομίζω ὅτι τὰ πράγματα αὐτὰ εἶνε ἀρκετὰ χαμηλὰ ὥστε τὰ φθάνει ἡ ἀνάπτυξις του· ἀλλὰ πράττει τὸ κακὸν ἐν ἐπιγνώσει, ἐκ χαιρεκακίας· ὄχι διὰ νὰ ὠφεληθῇ, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ νὰ κάμῃ ζημίαν· δὲν ἔχει συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος· δὲν ἔμαθε νὰ σέβεται τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ ἄλλου.

Ἐξέβαλε καὶ πάλιν τὴν ταμπακέραν του καὶ πυρετωδῶς ἐπλήρωσε τὴν βίνα του.

— Ἄμ' αὐταῖς ταῖς ἀκακίαις, ποῦ εἶνε ὁ στολισμὸς τῆς ὁδοῦ Σταδίου τί τοῦ ἤλθε νὰ ταῖς πειράξῃ;... τί τὸν ἔβλαπταν; δὲν ἔχουν οὔτε χέρια οὔτε πόδια νὰ κακοποιοῦν· μένου ἤσυχα ριζωμένοι εἰς τὴν θέσιν των, μέσα εἰς τὰ κάγκελά των· σὲ βεβαίῳ, ὅτι ἂν δι' ὅλα τὰλλα εἴμπορῶ νὰ φανῶ ἐπιεικῆς πρὸς τὸν πελάτην σου λαόν, διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀκακιῶν ὁμως θὰ ἐζήτην τὴν παραδειγματικὴν τιμωρίαν του.

— Διατί; ἤρωτησα.

— Διότι ὅταν θραύῃ μίαν ὕαλον ἢ ξεσχίξῃ ἓνα καναπέν, κάμνει τοῦτο εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ ὀρμεμψύτου· πιθανὸν ἔπειτα νὰ μετανοῇ· ἀλλὰ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα ἐκλείσεν εἰς κάγκελα τὰ μικρὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ Σταδίου· διὰ νὰ τὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν πρώτην ὀρμήν. Λέγουν διὰ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα ὅτι ὅταν ἐθύμωνε διὰ νὰ μὴν εἰπῇ τίποτα κακὸν ἔλεγε τὸ Ἄλφάβητον ἕως ὅτου νὰ τοῦ περάσῃ ὁ θυμὸς τοῦ

ἀλλ' οἱ καταστροφεῖς τῶν ἀκακίων δὲν σταματοῦν πρὸ τῶν κικλιδῶν ἐπιμένουν· ἐκτελοῦν μὲ ψυχρὰν σκέψιν τὸ κακόηθες ἔργον τῶν· ἐκ προμελέτης!...

Ἐγὼ ἔμεινα σιωπῶν διότι δὲν εὔρισκον οὐδὲν ν' ἀπαντήσω ἤθελον δι' ἐνὸς ἰσχυροῦ ἐπιχειρήματος ν' ἀνατρέψω ὅλα ὅσα εἶπε, νὰ δικαιολογήσω, νὰ ἐξαγνίσω τὸν λαόν.

Ἄλλ' ὁ φίλος μου Κλαρᾶς δὲν ἐσεβάσθη τὴν σιωπὴν μου· ἀνηλεῆς, εἰρωνικὸν τόνον δους εἰς τὴν φωνήν του, ἐξηκολούθησε:

— Καὶ ἔπειτα μοῦ θέλετε καὶ δημοκρατίαν μὲ τέτοιον λαόν! καθόλου δὲν ἀπόρησα ὅταν ἤκουσα νὰ συγχέεται ἡ δημοκρατία μὲ τὸν κοινωνισμόν· νὰ δώσης ὅλην τὴν ἐξουσίαν εἰς λαὸν ἀμόρφωτον, ἀπαιδαγώγητον, εἶνε ὡς ν' ἀνοίγης κλωβὸν τίγρεων καὶ λεόντων· θὰ ὀρμήσουσιν ἐν μέσῳ τῆς κοινωνίας, θὰ σπαράξουν, θὰ ξεσχίσουν, θὰ σκορπίσουν αἷμα, καταστροφὴν, καὶ θάνατον. Αἶ, φίλε μου! ὁ λαὸς ἔχει ἀνάγκη ἀνατροφῆς· μορφώσατέ τον· σεῖς οἱ ἥποιοι θέλετε νὰ σᾶς κυβερνᾷ ὁ λαός, φροντίσατε ν' ἀναθρέψητε τὸν κυβερνήτην σας.

Μὲ εἶχε καταλάβῃ ἀπερίγραπτος δυσθυμία· ἀγαπῶ θερμῶς τὸν λαόν· ἐμεμφόμενέμαυτὸν διότι δὲν εὔρισκόν τι νὰ τὸν υπερασπίσω· ἐνόμιζα ἐμαυτὸν ὡς ἀνάνδρον ἰστάμενον μὲ σταυρωμένας χεῖρας ἐν ᾧ ἐπληττον πλησίον μου ἀγαπητόν μοι ὄν.

— Ἄ! ἔχεις ἄδικον, ἐφώνησα αἰφνης· ἔχεις ἄδικον νὰ κατηγορῆς διόκληρον τὸν ἑλληνικὸν λαόν, διότι δύο, τρεῖς, δέκα ἄνθρωποι βεβηλῶνουν καὶ καταστρέφουν· ἐκάστη κοινωνία ἔχει καὶ τὰ καθάρματα τῆς· τὸ ωραιότερον κρασί ἔχει τὸ καταπάτι του· ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶνε ἀμαθής, ἔχει ἀνάγκη μορφώσεως, ταχέως μάλιστα, ἀλλ' εἶνε εὐαγωγός, ἔχει ἀγαθὴν φύσιν. Καὶ εἶσαι ὑπερβολικός, φίλε μου Κλαρᾶ. Διὰ νὰ κάμης ὠραίας τὰς Ἀθήνας, εἶσαι ἱκανὸς νὰ καταδικάσῃς ὅλους τοὺς Ἀθηναίους. Ναί, εἶσαι ὑπερβολικός.

— Πιθανόν! μοὶ ἀπήντησεν ὁ φίλος μου Κλαρᾶς.

ΓΕΡΟΣΤΑΘΗΣ

Χίων φυγάδες ἐλθόντες εἰς Σπάρτην πολλὰ κατηγοροῦν τοῦ παρ' αὐτοῖς μένοντος Σπαρτιάτου Παιδαρήτου· προσκαλέσασα δὲ αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἐκείνου Τελευτία καὶ ἀκούσασα τὰς κατηγορίας, ἐπειδὴ τῇ ἐφάνη ὅτι πράγματι σφάλει ὁ υἱὸς τῆς, ἐπέστειλεν αὐτῷ ταῦτα· «*Ἡ μήτηρ τῷ Παιδαρῆτῳ ἢ ἄλλαξε διαγωγὴν, ἢ μένε αὐτοῦ διὰ παντός, καὶ μὴ ἀποφασίσῃς νὰ πατήσῃς ποτέ εἰς τὴν Σπάρτην.*»

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ἀλφάβητον τῆς ἀγάπης.

Αρχίσε γλώσσα, νὰ λαλῆς καὶ τὸ τραγοῦδι ἄς τρέχῃ,
Γιατ' ἡ ἀγάπη ἔχει ἀρχὴ καὶ τελειωμὸν δὲν ἔχει.

Βοτάνι εἶν' ἡ ἀγάπη μου, μαγιάτικο τριφύλλι,
Ριζόνει μέσα 'ς τὴν καρδιά κι' ἀνθεῖ 'ς τὰ δύο μου χεῖλη.

Γλυκοξημέρωσ' ἡ αὐγὴ καὶ νύχτα εἶν' ἀκόμα!
Τὴν νύχτα ἔχεις 'ς τὰ μάτια σου καὶ τὴν αὐγὴ 'ς τὸ στόμα.

Δεμένο ἂν μ' ἔχουν 'εὖ σκλαβιά τὰ σίδερά μου ἀνοίγω·
Δεμένο μ' ἔχουν δύο 'ματιαὶς καὶ δὲν 'μπορῶ νὰ φύγω.

Εγὼ εἶμ' ἕνα μικρὸ δενδρί, καὶ σὺ πουλάκι ἂν ἦσαι,
Επέταξε κ' ἔλα 'ς τὸ δενδρί καὶ τὴ φωνιά σου χτίσαι.

Ζωὴ κι' ἀγάπη, ἡ δὴ δύο μαζί τι ταιριαστὸ ζευγάρι:
Ζεῖν' ἡ ἀγάπη λούλουδο κι' εἶν' ἡ ζωὴ κλωνάρι.

Ηθελὰ νᾶχα δύο καρδιαίς, δύο γνώμας 'ς τὸ κεφάλι,
Ηθὰν θὰ πονοῦσ' ἡ μιὰ καρδιά νὰ χαίρονταν ἡ ἄλλη.

Θέλεις νὰ ἰδῆς ἂν σ' ἀγαπῶ; γὰρ κῦτταξέ με πρώτα·
Θὰ δύο μου χεῖλη μὴ ῥωτᾶς, τὰ δύο μου μάτια ῥώτα.

Γιὰ, ποῦ πίνεις τὰ νερά, κακότυχη, στοχάσου·
Γμὴν πιῆς ἀγάπης ὄακρυα καὶ κάψης τὰ κλαριά σου.

Καὶ μ' ἀγαπᾶς καὶ σ' ἀγαπῶ· κρυφὰ καθένας τῶχει,
Κἔγω δὲν εἶπ' ἀκόμη καὶ — καὶ σὺ δὲν εἶπες ὄχι.

Λαλοῦν τ' ἀηδόνι· ἄμα σὲ ἰδοῦν, ῥοδακινιά ἀνθισμένη,
Λμον' ἡ καρδιά μου, κι' ἂν λαλή, ἄμα σὲ ἰδῇ σιωπάλνει.

Μέτρησε, Νύχτα, τᾶστρα σου, κι' ἂν λείπῃ ἕνα ζευγάρι,
Μ' ῥώτησ' ἔμένα νὰ σοῦ 'πῶ, ποῖος κλέφτης σ' ἔαχες πάρῃ

Νικᾷ ἡ 'μέρα τὴν αὐγὴ, καὶ ὁ ἥλιος τὸ φεγγάρι,
Νικᾷ ἡ 'δικὴ σου ἡ ἐμμορφιά καθ' ἐμμορφιά καὶ χάρι

Πάστρα μάτια, φωτερὰ, σὰν τὰ οὐράνια 'μοιάζουν
Πκαὶ ψυχάλιζον κάποτε χωρὶς νὰ συννεφιάζον.

Οβράχος, ὁ ἐερὸβράχος 'λίγα νερὸ σταλάζει·
Ο' Ἄχ! ἡ 'δικὴ σου ἡ ἀπονιὰ μῆδὲ μὲ βράχο 'μοιάζει.

Ποῖός λεί: ἀγάπη ἀληθινὴ μὲ τὸν καιρὸν στερεύει;
Πσκορπάει ὁ μῦσχος μυρωδιά χωρὶς νὰ 'λιγοστεύῃ.

Ριζὸν' ἡ ἀγάπη 'σὰν μηλιά 'ς ἐνὸς γκρεμοῦ τὴ μέση,
Κι' ὅποιος τὰ μῆλά τῆς ζητᾷ μεσ' τὸν γκρεμὸν θὰ πέσῃ.

Σ'τὴ γῆ ποῦ θὰ μὲ θάψουνε τὸ χώμα θὰ πυρῶσῃ
Σκι' ἀπ' τὴ φωτιά δὲν θὰ 'μπορῇ χορτάρει νὰ φυτρώσῃ.

Τὴν ὥρα ποῦ γεννήθηκες σὲ μοίρωσαν ἡ Μοίρα·
Τ' Ἐπῆρες χάρις κ' ἐμμορφιάς, μόνον καρδιά δὲν 'πῆρες.

Υπομονή! τί γιατρικό! θαρρεῖς πῶς σὲ γιατρεύει,
Κ' ἐνῶ τὸν πόνο σοῦ περνᾷ, κρυφὰ σὲ φαρμακεύει.

Φτωχὴ καρδιά, ῥαγιστικὴ σὰν νὰ ἦσουνε κρυστάλλι·
Τὸ χέρι ὅπου σὲ ῥάγισεν, ἄς μὴ ραγίσῃ κι' ἄλλη.

Χαρὰ 'ς ἐκείνην τὴν ψυχὴ τὴ σιδεροπλασμένη
Χποῦ ἀπ' τὴν ἀγάπην τρέφεται κι' ἀπ' τὸν καῦμ' ὀμμορφαινέι,

Ψαράς θὰ γείνω 'ς τὴν στερὰ μ' ἀχλίστρια δολωμένα
Γιὰ νὰ ψαρέψω μιὰ καρδιά ποῦ δὲν πονεῖ γιὰ μένα.

Ωμὲ! πικρὸς ὁ χωρισμός· καὶ μὸ καὶ πόνο σέρνει,
Ω γίνεταί Χάρος ζωντανὸς κι' ὅτι ἀγαπᾶς σ' τὸ παίρνει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ